

АГАТА КРИСТИ СЛУЧАЯТ С ИДЕАЛНАТА ПРИСЛУЖНИЦА

Превод от английски: Борис Миндов, 1996

chitanka.info

— О, ако обичате, мадам, може ли да ви поговоря за малко?

Може да се помисли, че тази молба е абсурдна, тъй като Една, дребната домашна прислужница на мис Марпъл, в момента наистина говореше на господарката си.

Мис Марпъл отговори веднага:

— Разбира се, Една, влез и затвори вратата. Какво има?

Една затвори покорно вратата и пристъпи в стаята. Мачкайки с пръсти ъгълчето на престилката си, тя преглътна веднъж-дваж.

— Да, Една? — подтикна я мис Марпъл.

— Ох, моля ви, мадам, става дума за братовчедката ми Гледи.

— Боже мой — възкликна мис Марпъл, помисляйки си за най-лошото. — Да не би... да не би да има някаква неприятност?

Една побърза да я успокои.

— О, не, мадам, нищо подобно. Гледи не е такова момиче. Просто е разстроена. Знаете ли, загубила е работата си.

— Боже мой, със съжаление чувам това. Не беше ли тя в Олд хол, при мис... госпожици... Скинър?

— Да, мадам, точно така, мадам. И Гледи е много разстроена от това... наистина много разстроена.

— Но Гледи много често досега е сменяла работното си място, нали?

— О, да, мадам. Тя винаги е обичала да го сменя. Изглежда, че никога не се заседява дълго, ако разбирате какво искам да кажа. Но винаги предизвестява за това, разбирате ли!

— А този път е обратното, така ли? — запита мис Марпъл сухо.

— Да, мадам, и това ужасно е разстроило Гледи.

Мис Марпъл изглеждаше малко изненадана. Тя помнеше Гледи, която от време на време бе идвала да пие чай в кухнята през почивните си дни, като здраво, засмяно момиче с непоклатимо уравновесен характер.

Една продължи:

— Знаете ли, мадам, въпросът е как е станало това... как мис Скинър погледнала на въпроса.

— Как е погледнала мис Скинър? — запита мис Марпъл нетърпеливо.

Този път Една се справи добре с осведомителния си бюлетин.

— Ох, мадам, беше такъв шок за Гледи. Знаете ли, една от брошките на мис Емили изчезнала и се вдигнала небивала патърдия за това. Разбира се, никой не обича да се случват такива неща, разстройват, ако ме разбирате. Гледи помагала да се търси навсякъде, а мис Лавиния казала, че ще отиде за това в полицията, но после намерили брошката в задната част на едно чекмедже на тоалетната масичка и Гледи била много признателна. Ала още на другия ден счупила една чиния, мис Лавиния веднага скочила и дала на Гледи един месец срок да напусне. А Гледи е убедена, че причината не може да е чинията и че мис Лавиния просто я използва като повод, че трябва да е заради брошката и защото смятат, че тя я е взела и върнала обратно, когато се споменало за полицията, а Гледи не би направила такова нещо, никога не би го направила, смята, че ще се разчуе и ще ѝ навреди, а както знаете, мадам, това е много сериозно за едно момиче.

Мис Марпъл кимна. Макар че не изпитваше особени симпатии към шумната, своенравна Гледи, тя беше напълно уверена в присъщата честност на момичето и си представяше колко я е разстроила тази история.

Една каза тъжно:

— Предполагам, мадам, че нищо не можете да направите в случая? Гледи е много разстроена.

— Кажй ѝ да не бъде глупава — отсече мис Марпъл. — Щом не е взела брошката, в което съм сигурна, значи няма причина да се разстройва.

— Но ще се разчуе — каза Една унило.

Мис Марпъл отвърна:

— Аз... ъ-ъ... днес следобед ще намина натам. Ще поговоря с госпожици Скинър.

— О, благодаря ви — рече Една.

Олд хол беше голяма викторианска къща, заобиколена от гора и парк. След като се бе оказало, че не може нито да се даде под наем, нито да се продаде, един предприемчив спекулант я бе разделил на четири апартамента с централно отопление, а земята щеше да се ползва общо от наемателите. Този опит бе излязъл задоволителен. Една богата и ексцентрична стара дама и домашната ѝ прислужница заеха

единия апартамент. Старата дама имаше страст към птиците и всеки ден събираше да храни пернатите си любимци. Един пенсиониран съдия от Индия и жена му наеха втория апартамент. Една много млада двойка, женена отскоро, зае третия, а четвъртия взеха само преди два месеца две стари моми — госпожици Скинър. Четирите групи наематели бяха само в най-резервирани отношения едни с други, тъй като нямаха нищо общо помежду си. Хазаинът смяташе, че това е хубаво. Страхуваше се, че след приятелството настъпва охлаждане, а оттам — и оплаквания до него.

Мис Марпъл се познаваше с всички наематели, макар че с никого от тях не беше в близки отношения. По-старата мис Скинър, мис Лавиния, беше, може да се каже, работещият член на „фирмата“. Мис Емили, по-младата, прекарваше по-голямата част от времето си на легло, тъй като страдеше от най-различни болести, които според мнението в Сейнт Мери Мийд бяха до голяма степен въображаеми. Само мис Лавиния вярваше безпрекословно в мъченичеството и търпението на болната си сестра, с готовност изпълняваше поръчките ѝ и припикаше из селото за неща, които „изведнъж се приискаха на сестра ми“.

В Сейнт Мери Мийд бяха на мнение, че ако мис Емили е болна наполовина от това, което твърдеше, отдавна да е повикала доктор Хейдок. Ала когато това ѝ се намекна, затвори високомерно очи и промърмори, че нейният случай не е от простите — най-добрите специалисти в Лондон били объркани — и че един чудесен нов човек я подложил на много революционно лечение и искрено се надявала в резултат от него здравето ѝ да се подобри. Никой обикновен лекар неспециалист не можел да разбере нейния случай.

— Аз пък съм на мнение — заявяваше прямата мис Хартнел, — че тя благоразумно се въздържа да го повика. Милият доктор Хейдок, с веселия си нрав, ще ѝ каже, че нищо ѝ няма, да стане и да не вдига шум около себе си: така ще бъде по-добре за нея!

Недопускайки обаче да я лекуват така произволно, мис Емили продължаваше да се излежава по канапета, да се заобикаля със странни кутийки с хапчета, да отхвърля почти всичко, което ѝ готвеха, и да иска нещо друго — обикновено трудно за доставяне и неподходящо за нея.

Вратата отвори Гледи, която изглеждаше по-потисната, отколкото бе очаквала мис Марпъл. Във всекидневната (една четвърт от предишната гостна, която беше разделена на столова, гостна, баня и долап за прислужницата) мис Лавиния стана да посрещне мис Марпъл.

Лавиния Скинър беше висока, слаба, костелива петдесетгодишна жена, с дрезгав глас и груби движения.

— Приятно ми е да ви видя — рече тя. — Емили лежи... днес се чувства потисната, горката. Надявам се да ви приеме, това ще я ободри, но има моменти, когато не иска да вижда никого. Горката, много е търпелива.

Мис Марпъл изрази учтиво съчувствие. Прислугата беше главната тема на разговор в Сейнт Мери Мийд, затова не беше трудно да се поведе разговор в тази насока. Мис Марпъл каза, че както подочула, онова мило момиче, Гледи Холмс, напускала.

Мис Лавиния кимна.

— Идната сряда. Счупи някои вещи, както знаете. Това не може да се прости.

Мис Марпъл въздъхна и изтъкна, че в тия времена всички трябва да се примиряваме с някои неща. Трудно е да се накарат момичетата да дойдат в провинцията. Наистина ли мис Скинър смята, че е благоразумно да се раздели с Гледи?

— Зная, че трудно се намира прислуга — призна мис Лавиния. — Деверьо не можаха да намерят... не се учудвам — все скандали, джаз цяла нощ, ядене по всяко време — това момиче не разбира нищо от домакинска работа. Съжалявам мъжа й! А Ларкинови току-що загубиха домашната си прислужница. Разбира се, да не говорим за индийския темперамент на съдията, пък и иска чота хазри, както го нарича, в шест часа сутринта, и мисис Ларкин все се нервира. Това не ме учудва. Джанет пък работи отдавна у мисис Кармайкъл, разбира се... макар че по мое мнение е най-неприятната жена и непрекъснато тормози старицата.

— В такъв случай не мислите ли да отмените решението си за Гледи? Тя е наистина мило момиче. Аз познавам цялото й семейство, много честни, изключителни хора.

Мис Лавиния поклати глава.

— Имам си причини — заяви тя важно.

Мис Марпъл промърмори:

— Доколкото разбрах, липсва ви една брошка...

— Кой разправя това? Сигурно момичето. Откровено казано, почти съм сигурна, че тя я е взела. А после се уплаши и я върна... но, разбира се, човек не може да каже нищо, ако не е сигурен. — Тя смени темата. — Моля ви, мис Марпъл, елате да видите мис Емили. Уверена съм, че така ще ѝ стане по-добре.

Мис Марпъл тръгна покорно подир мис Лавиния, която почука на една врата, откъдето чуха покана да влязат, и въведе гостенката в най-хубавата стая на апартамента, в която полуспуснатите транспаранти почти не пропускаха светлина. Мис Емили беше на легло, явно се наслаждаваше на полумрака и на неопределените си страдания.

Мъждивата светлина показваше слабо, плахо същество, със сивкаво-жълтеникава коса, увита небрежно около главата ѝ, с тук-там стърчащи къдрици и всичко това приличаше на птиче гнездо, с което птица с чувство за собствено достойнство не би се гордяла. В стаята миришеше на одеколон, застояли бисквити и камфор.

С полузатворени очи и тънък, слаб глас Емили Скинър обясни, че това е „един от лошите ѝ дни“.

— Най-лошото в такова болнаво състояние е — каза мис Емили с тъжен глас, — че човек знае какво бреме е за всички наоколо. Лавиния е много добра към мен. Лави, мила, толкова мразя да създавам затруднения, но ако може само грейката ми да се напълни така, както обичам... много пълна ми тежи прекалено... ако пък не е достатъчно пълна, веднага изстива!

— Съжалявам, мила. Дай ми я. Ще я поизпразня малко.

— Ако я поизпразниш, сигурно ще може да се напълни отново. Вероятно вкъщи няма сухари... не, не, няма значение. Мога и без тях. Малко слаб чай и резенче лимон... няма лимони? Не, не бих могла да пия чай без лимон. Струва ми се, че млякото е малко вкиснало тази сутрин. Затова не искам мляко в чая си. Но това няма значение. Мога и без чай. Само че се чувствам много слаба. Казват, че стридите били хранителни. Дали не бих могла да опитам няколко? Не, не, много трудно могат да се намерят толкова късно през деня. Мога да погладувам до утре.

Лавиния напусна стаята, мърморейки нещо неясно, в смисъл че ще трябва да отиде с велосипед до селото.

Мис Емили се усмихна вяло на гостенката си и изтъкна, че мрази да създава трудности на когото и да било.

Вечерта мис Марпъл изказа пред Една опасението си, че мисията ѝ е била безуспешна.

С голямо безпокойство установи, че из селото вече се носят слухове за нечестността на Гледи.

В пощата я заговори мис Уедърби.

— Мила моя Джейн, дали ѝ писмена препоръка, че била старателна, сериозна и благовъзпитана, ала не се споменавало нищо за честност. Това ми се струва многозначително! Чувам, че имало някаква неприятност около една брошка. Знаеш ли, мисля, че тук трябва да има нещо, защото в тия времена не се освобождава прислужница, ако няма нещо сериозно. Ще им бъде много трудно да намерят друга. Момичетата просто няма да отидат в Олд хол. Неспокойни са, когато си отиват вкъщи през почивните си дни. Ще видиш, Скинърви няма да намерят друга, а в такъв случай оная ужасна хипохондрична сестра ще трябва да става и да върши нещо!

Селото се огорчи много, когато узна, че сестрите са наели чрез една агенция нова домашна прислужница, която според сведенията била идеален образец.

— Има отлични препоръки, предпочита провинцията и иска по-малка заплата от Гледи. Откровено казано, имаме голям късмет.

— Я гледай — каза мис Марпъл, на която тези подробности бяха съобщени от мис Лавиния в рибарския магазин. — Изглежда прекалено хубаво, за да може да се повярва.

В Сейнт Мери Мийд се установи мнение, че идеалната прислужница ще се откаже в последния момент и няма да дойде.

Тази прогноза обаче не се сбъдна и селото има възможност да наблюдава как домашното съкровище на име Мери Хигинс минава през площада с таксито на Рийд на път за Олд хол. Трябваше да се признае, имаше добра външност. Много порядъчна на вид жена, много спретнато облечена.

Когато следващия път мис Марпъл посети Олд хол във връзка с привличането на кандидатки за базара по случай църковното празненство, вратата ѝ отвори Мери Хигинс. Тя беше безспорно

отлична на вид домашна прислужница, вероятно около четирийсетгодишна, с грижливо прибрана черна коса, розови бузи, пълна фигура, скромно облечена в черно, с бяла престилка и боне — „досущ като едновременшната добра слугиня“, както обясни мис Марпъл по-късно, и с благовъзпитан, тих, почтителен глас, така различен от шумния, гъгнив глас на Гледис.

Мис Лавиния изглеждаше много по-спокойна от обикновено и макар да съжаляваше, че не може да вземе щанд на базара поради грижите за сестра си, все пак даде голяма парична помощ и обеща да изработи чистачки за перодръжки и бебешки чорапки.

Мис Марпъл забеляза колко добре изглеждаше.

— Трябва да призная, много дължа на Мери. Толкова съм доволна, че реших да се отърва от онова, другото момиче. Мери е наистина безценна. Готви отлично, сервира добре и поддържа безупречна чистота в малкия ни апартамент — всеки ден обръща дюшеците. И е много внимателна към Емили!

Мис Марпъл побърза да запита за Емили.

— Ох, горката, напоследък времето много ѝ влияе. Безпомощна е, разбира се, но понякога създава трудности. Исква да ѝ се готвят определени неща, а после, като дойдат, казва, че сега не може да яде. А след половин час отново ги иска, ала всичко се разваля и трябва пак да се готви. Много труд се хвърля, разбира се... но добре че Мери явно не си пести силите. Свикнала е да се грижи за болни, казва, и ги разбирала. Толкова ни облекчава.

— Ох — каза мис Марпъл, — имате късмет.

— Да, наистина. Имам чувството, че Мери ни е пратена в отговор на молитва.

— Струва ми се — изтъкна мис Марпъл — толкова хубаво, че не може да се повярва. На ваше място аз... хм, бих била малко предпазлива.

Лавиния Скинър не разбра смисъла на тази забележка.

— Ох! — изпъшка тя. — Уверявам ви, аз правя всичко по силите си да се чувства добре. Не знам какво бих сторила, ако напусне.

— Едва ли ще напусне, ако не пожелае да напусне — отвърна мис Марпъл и изгледа много сурово домакинята.

— Когато човек няма домашни грижи — каза мис Лавиния, — голямо бреме се смъква от душата му, нали? Как се държи вашата

малка Една?

— Справя се доста добре. Не е много напреднала, разбира се. Не е като вашата Мери. Все пак аз знам всичко за Една, понеже е селско момиче.

Когато излезе в коридора, чу плачливо извисения глас на болната.

— Този компрес е оставен да изсъхне съвсем... доктор Алъртън изрично каза да се намокря постоянно. Хайде, хайде, остави го. Искам чаша чай и варено яйце... запомни, варено само три минути и половина и прати мис Лавиния при мен.

Изпълнителната Мери изскочи от банята и като каза на Лавиния: „Мис Емили ви вика, мадам“, побърза да отвори вратата на мис Марпъл, помогна ѝ да облече палтото си и ѝ подаде чадъра по най-изискан начин.

Мис Марпъл пое чадъра, изпусна го, опита се да го вдигне, но изпусна чантата си, която се отвори. Мери учтиво събра разните дреболии — носна кърпичка, календар бележник, старомодно кожено портмоне, два шилинга, три пенита и ментова пръчица на черти.

Мис Марпъл прие пръчицата с известни признаци на смущение.

— О, боже, трябва да е от момченцето на мисис Клемънт. Доколкото си спомням, то я смучеше и взе да си играе с чантата ми. Сигурно я е пхнало в нея. Ужасно лепне, нали?

— Да я взема ли, мадам?

— О, много ви благодаря.

Мери се наведе да вдигне последната вещ — едно огледалце. Мис Марпъл възкликна развълнувано:

— Какъв късмет, че не е счупено.

След това си тръгна. Мери стоеше учтиво до вратата, държейки ментовата пръчица с абсолютно безизразно лице.

Още десет дни Сейнт Мери Мийд трябваше да търпи да слуша за отличните качества на съкровището на мис Лавиния и мис Емили.

На единайсетия ден селото се събуди много развълнувано.

Мери, идеалната прислужница, бе изчезнала! Не спала в леглото си, а предната врата била намерена откряната. Измъкнала се тихомълком през нощта...

И бе изчезнала не само Мери! Изчезнали бяха две брошки и пет пръстена на мис Лавиния, три пръстена, един медальон, една гривна и четири брошки на мис Емили.

Това беше началото на една драматична глава.

Младата мисис Деверьо бе загубила диамантите си, които държеше в незаклучено чекмедже, както и няколко ценни кожи, които получила като сватбен подарък. От съдията и жена му също бяха взети скъпоценности и известна парична сума. Мисис Кармайкъл бе пострадала най-много. Тя бе имала не само няколко много ценни бижута, но държеше в апартамента си и голяма парична сума, която бе изчезнала. Тази вечер Джанет била свободна, а господарката ѝ имала навика да обикаля градината на смрачаване, да зове птиците и да пръска трохи. Очевидно Мери, идеалната домашна прислужница, е имала ключове за всички апартаменти!

Трябва да се признае, че в Сейнт Мери Мийд изпитваха известно злорадство. Мис Лавиния се бе хвалила прекалено много със своята чудесна Мери.

— И през цялото време, мила моя, просто една обикновена крадла!

Направи се интересно разкритие. Не само че Мери бе изчезнала безследно, но и агенцията, която я бе изпратила и бе гарантирала за качествата ѝ, с тревога установи, че Мери Хигинс, която подала при тях молба за работа и повярвали на препоръките ѝ, всъщност никога не е съществувала. Това беше името на една честна слугиня, която живееше с честната сестра на един свещеник някъде в Корнуол.

— Цялата тази работа е много хитра — бе принуден да признае инспектор Слак. — И ако питате мен, тази жена работи в съучастие с някаква банда. Преди една година в Нортъмбърланд имаше един подобен случай. Откраднатите вещи не се намериха, а нея не я хванаха. В Мъч Бенъм обаче ще действаме по-умело.

Инспектор Слак беше самоуверен човек.

Но минаха седмици, а Мери Хигинс оставаше победоносно неуловима. Инспектор Слак напразно напругаше сили.

Мис Лавиния все плачеше. Мис Емили беше толкова разстроена, а състоянието ѝ толкова я тревожеше, че накрая повика доктор Хейдок.

Цялото село ужасно любопитстваше да узнае какво мисли той за твърденията на мис Емили, че е болна, ала, естествено, не можеха да

го запитат. Задоволителни сведения по въпроса се получиха обаче чрез мистър Мийк, помощник-аптекарят, който излизаше с Клара, домашната прислужница на мисис Прайс-Ридли. Така се узна, че доктор Хейдок предписал микстура от асфитида и валериан, която според мистър Мийк била обичайното средство за симуланти в армията!

Скоро след това се разчу, че мис Емили, недоволна от лечението, заявила, че поради здравословното си състояние сметнала за свой дълг да бъде близо до специалиста в Лондон, който разбирал нейния случай. Това било напълно справедливо към Лавиния, казвала тя.

Апартаментът бе обявен за даване под наем.

Няколко дена след това мис Марпъл, много зачервена и развълнувана, дойде в полицейския участък на Мъч Бенъм и попита за инспектор Слак.

Инспектор Слак не обичаше мис Марпъл. Но знаеше, че полицейският началник, полковник Мелчет, не споделя неговото мнение. Ето защо, макар и доста неохотно, я прие.

— Добър ден, мис Марпъл, какво мога да направя за вас?

— О, боже — възкликна мис Марпъл, — страхувам се, че бързате.

— Затрупан съм с работа — заяви инспектор Слак, — но мога да ви отделя няколко минути...

— О, боже — възкликна пак мис Марпъл, — дано мога да се изразя както трябва. Знаете ли, толкова е трудно да се обясни, не мислите ли така? Не, може би не мислите така. Но, разбирате ли, когато човек не е образован поновому, а само с една гувернантка, която учи децата кога са живели английските крале и на някои общи познания... за три вида заболявания по пшеницата — ръжда, плесен — а какво беше третото — главня ли?

— Искате да разкажете за главнята? — запита инспектор Слак и после се изчерви.

— О, не, не. — Мис Марпъл побърза да отрече всякакво желание да говори за главнята. — Само като пример, разбирате ли. И как се правят игли и други неща. Безразборно, разбирате ли, и не учи човека,

как да изложи основната си мисъл. А тъкмо това искам аз. Става дума за Гледис, домашната прислужница на мис Скинър, разбирате ли.

— Мери Хигинс — подсказа инспектор Слак.

— О, да, втората домашна прислужница. Но аз имам предвид Гледис Холмс — твърде своеволно и прекалено самонадеяно момиче, ала наистина много честно, а трябва да се признае, това е толкова важно.

— Доколкото ни е известно, засега няма никакво обвинение срещу нея — каза инспекторът.

— Да, знам, че няма обвинение... но това не подобрява положението. Защото, разбирате ли, хората продължават да си мислят какво ли не. О, боже... знаех, че трябва да обяснявам много. Искам да кажа всъщност, че важното е да открием Мери Хигинс.

— Не ще и дума — съгласи се инспектор Слак. — Имате ли някакви идеи по въпроса?

— О, разбира се, че имам — заяви мис Марпъл. — Може ли да ви задам един въпрос? Ще ви вършат ли работа отпечатъци от пръсти?

— Аха — промърмори инспектор Слак, — тъкмо тук тя малко ни е надхитрила. Изглежда, че е вършела работата си предимно с гумени ръкавици. И е била внимателна — избърсала е всичко в спалнята си и по мивката. Не можахме да намерим нито един отпечатък от пръст!

— А ако имаше отпечатъци от пръсти, щяха ли да ви помогнат?

— Може би, мадам. Възможно е да са известни в Скотланд ярд. Предполагам, че това не е първото ѝ работно място!

Мис Марпъл кимна весело. Отвори чантата си и извади една картонена кутийка. Вътре, увито в медицински памук, имаше малко огледалце.

— От ръчната ми чанта — обясни мис Марпъл. — По него има отпечатъци на домашната прислужница. Мисля, че ще ви задоволят... малко преди това тя пипаше и едно крайно лепливо вещество.

Инспектор Слак се втрещи.

— Нарочно ли взехте пръстовите ѝ отпечатъци?

— Разбира се.

— Значи я подозирахте?

— Е, знаете ли, направи ми впечатление, че тя изглеждаше малко прекалено безупречна, за да ѝ се вярва. Казах го на мис Лавиния. Но тя просто не разбра намека! Знаете ли, инспекторе, за съжаление аз не

вярвам на образцовите хора. Повечето от нас си имаме недостатъци — домакинската работа ги издава много бързо!

— Е — каза инспектор Слак, възвръщайки самообладанието си, — много съм ви задължен. Ще пратим тия в Скотланд ярд и ще видим какво показват.

Той се спря. Мис Марпъл бе накривила главата си малко настрана и го гледаше многозначително.

— Няма ли да си направите труда, инспекторе, да погледнете малко по-наблизо?

— Какво имате предвид, мис Марпъл?

— Много трудно е за обясняване, но когато се натъкнете на нещо странно, забелязвате го. Макар че често странните неща може да са незначителни дреболии. Знаете ли, аз през всичкото време го чувствах; имам предвид Гледи и брошката. Тя е честно момиче; не е взела тази брошка. А защо мис Скинър мислеше, че я е взела? Мис Скинър съвсем не е глупава! Защо толкова искаше да освободи едно момиче, което е било добра прислужница, когато прислуга трудно се намира? Това беше странно, разбирате ли. Затова се учудих... Много се учудих. И забелязах друго странно нещо! Мис Емили е хипохондричка, ала тя е първата хипохондричка, която не е повикала веднага лекар. Хипохондриците обичат лекарите. А мис Емили не ги обичаше!

— Какво намеквате, мис Марпъл?

— Намеквам, че мис Лавиния и мис Емили са особени хора. Мис Емили прекарва почти цялото си време в тъмна стая. И ако косата ѝ не е перука, аз... аз съм готова да изям фалшивата си плитка на тила! Искам да кажа също, че е напълно възможно една слаба, бледа, сивокоса, хленчеща жена да бъде същевременно и чернокоса, румена, пълна жена. А никой, когото познавам, никога не е виждал мис Емили и Мери Хигинс заедно.

Имала е предостатъчно време да вземе отпечатъци от всички ключове, предостатъчно време да научи всичко за другите наематели, а после... да се отърве от местното момиче. Една нощ мис Емили тръгва бързо през полето и на другия ден пристига на гарата като Мери Хигинс. А после, в подходящия момент, Мери Хигинс изчезва и подире ѝ се вдига голяма олелия. Аз ще ви кажа къде ще я намерите, инспекторе. На канапето на мис Емили Скинър! Вземете отпечатъци от пръстите ѝ, ако не ми вярвате, но ще се убедите, че съм права! Две

хитри крадли, такива са Скинърови — и несъмнено съучастнички с някой хитър посредник или пласьор на крадени вещи, или как го наричате там. Но този път те няма да се измъкнат! Няма да позволя да се поставя под съмнение честността на едно селско момиче! Гледис Холмс е честна и чиста и всички ще узнаят това! Приятен ден!

Мис Марпъл излезе, преди инспектор Слак да успее да се окопити.

— Бре! — промърмори той. — Дали е права?

Скоро се убеди, че и този път мис Марпъл е права.

Полковник Мелчет поздрави Слак за умението му, а мис Марпъл покани Гледи на чай с Една и ѝ говори сериозно да се установи на постоянна работа, когато си намери такава.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.